

ΤαΡώ του Έρωτος

Ανθολόγιο Ποιημάτων

Άννα Εμμανουήλ

«ΤαΡώ του Έρωτος»
Ανθολόγιο Ποιημάτων
Άννα Εμμανουήλ

Ο έρωτας δεν είναι οδύνη. Είναι μόνο ελευθερία. Είναι μια παράλογη πίστη στο ιδανικό. Σε μεταμορφώνει, σε καθηλώνει, σε μαγνητίζει, σε υποτάσσει. Δεν σε μαγεύει. Ούτε σε τυφλώνει. Σε αλλάζει. Είναι μια Ιθάκη που ο καθένας προσπαθεί να φτάσει. Είναι ένα καράβι που θα πλέει για πάντα στην καρδιά του κόσμου. Σε αυτόν δεν υπάρχει όριο. Γεννιέται αδιάκοπα. Κάθε στιγμή και παντού. Σε αυτόν οι αριθμοί δεν έχουν πέραση. Είναι μια ακτίνα που τρυπώνει σαν ήλιος στην ψυχή του καθενός. Σε συνεπαίρνει σαν αίσθηση, σα πόλεμος, σα φυγή, σαν πείνα, σαν δίψα... σα μνήμη. Δεν υποτάσσεται. Φλόγα αδιάκοπη. Ο έρωτας πρέπει να γίνει αγάπη. Η αγάπη είναι η μετουσίωση του έρωτα. Η αγάπη πρέπει να γίνει το τραγούδι όλων μας. Να φυσάει ο άνεμος και να αναπνέει ο κόσμος. Με τους σπόρους της αγάπης να ανθίζουν... Να την τραγουδάμε για πάντα στο φως ελεύθεροι. Χωρίς φόβο. Χωρίς θλίψη. Να μπορέσουμε να αλλάξουμε τον κόσμο. Να κάψουμε τον χρόνο. Από εμάς εξαρτάται η ζωή. Να γίνουμε ανθρωπίνι με έναν ήλιο μέσα μας κατάφωτο, γεμάτο έρωτα...
Αν θέλεις να αλλάξεις τον κόσμο, σκότωσε το άδικο και τίναξε το στο χάος. Σπείρε τον Έρωτα παντού. Γύρω σου και μέσα σου. Μην αδρανείς στο τώρα. Να αδημονείς για το κάθε αύριο σαν μην υπάρχει. Να θυμάσαι πάντα την άνοιξη και τον κόσμο. Φώναξε δυνατά σε όλους αυτό που ποθείς και ερωτεύεσαι...

Και πάντα η πρώτη σου λέξη
Έρωτας

Καλή Ανάγνωση!

Διελαύνων Έρωσ

Μέθη, έκσταση, έξαψη...

Ένας χορός αισθήσεων χρωματίζουν στο κόκκινο το σώμα μας...

Μια απαστράπτουσα σύζευξη δύο σωμάτων σε μια καρδιά.

Μια ανάσα, ένα φιλί...

Έρωτας, η έκκτη αίσθηση...

Αισθάνεσαι;

Μοιάζεις με τον ήλιο τόσο κατάφωτο...

Γίνεσαι φλόγα μέσα μου...

Γίνεσαι βράχος, και εγώ μια θάλασσα ανάλαφρη στα πόδια σου...

Τόσο ανάρη στο βλέμμα σου...

Με βλέπεις;

Γυμνώθηκα στην σαγήνη της ορμής σου...

Σκλάβοι κι οι δυό, του ίδιου πάθους...

Κυλάει το αίμα στις φλέβες μας, σαν έκρηξη...

Άρωμα μνήμης οι στιγμές μας...

Κυλάει το άπειρο στη σάρκα μας.

Αγγίζεις και σωπαίνω.

Ανθίζω για σένα Έρωτα...

Γίνομαι Άνοιξη, με όλα τα άνθη της πλάσης...

Μ' ακούς;

Ψιθυρίζω το παράφορο της πλάνης μας...

Τραγουδώ τις μελωδίες της φύσης.

Μ' αναπνέεις;

Καίω τις φλόγες μου για να σε αναπνέω.

Γεύεσαι;

Την ηδονή του πειρασμού;

Μοιάζει πορφύρα που καρπίζει μέσα μας...

Μ' αγγίζεις;

Να σμιλεύεις τον Έρωτα.

Έναν Έρωτα πλατωνικής πορείας...

Να γίνει Αγάπη....

Να γίνει χάνομαι...

Πλατωνικός Έρωσ

Απ'τα παράθυρα γλιστράει ο ουρανός ανάμεσα μας...

Αναβλύζει σπόρους λουλουδιών...

Έχεις έρθει...

Μα δεν υπάρχει αύριο...

Ακούς;

Ακούς, το κάλεσμα της Δύσης;

Με ένα άρωμα υπομονής και ευγένειας, θωρώ τη θάλασσα...

Μια ιαχή σκιάς βαθιά μέσα της...

Το νερό είναι παγωμένο...

Δεν βλέπεις; Οι κύκνοι κρυνώνουν, ένας κρίνος νυστάζει... Όχι θωπεία, όχι όνειρο.

Η ζέστη της περίπτωσης σου, θα με ντύσει στον ήλιο...

Βυθίζονται τ'άστρα στους βυθούς των ματιών σου...

Ένα άστρο έπεσε.

Είδες;

Σιωπή.

Κλείσε τα μάτια.

Ακούς;

Ακούς την ανάσα της θάλασσας;

Οι σταγόνες της θερινής βροχής, ανάβουν μέσα στη ζέστη της αγάπης...

Ο ίσκιος σου δεμένος μες στο φως...

Ένα μειδίαμα της Άνοιξης προσμένω...

Στα χέρια μου κρατώ μια μαργαρίτα...

Μια ήρεμη ανάμνηση του πότε.

Ως πότε;

Η ίδια ερώτηση.

Ούριος άνεμος πνέει ανάμεσα στα ταξίδια που θα κάνουμε... Είναι μεγάλος αυτός ο άνεμος.

Λιώνω την καρδιά, μια χρυσαλλίδα φως στις σελίδες των βιβλίων...

Αγγίζω.

Ένας παλμός ανθεί.

Αισθάνεσαι;

Αποκοιμιέμαι.

Που είσαι;

Κλείσε τα παράθυρα. Μ'ακούς;

Ο ήλιος θα είναι πάντα αένας.

Τώρα το ξέρεις

Τώρα το ξέρεις:

Η θάλασσα δεν μπορεί να μας χωρίσει.

Και φεύγοντας έρχεσαι.

Και φεύγοντας έρχομαι.

Δεν υπάρχει άλλος κόσμος

έξω από τον κόσμο των δυό μας.

Ο κόσμος που ξετυλίξαμε

ο ένας στον άλλο,

ο ένας για τον άλλο,

δεν είναι παρά ένας ήλιος μυστικός των δυό μας...

Μονάχα οι δυό μας τον θωρούμε.

Ένα σφραγισμένο όνειρο που χωράμε μόνο εμείς.

Ένας σφραγισμένος έρωτας τόσο απλός, τόσο σιωπηλός, τόσο βαθύς που θέλουμε πάντα να υπάρχει...

Κι ο άνεμος είναι η αφή των χεριών μας.

Καθώς ταξιδεύουμε εσύ στο βορρά,

εγώ προς το νότο,

κοιτώντας την πυξίδα της καρδιάς μας προς τον ήλιο,

ο καθένας μας έχει τον άλλο στο πλάι του.

Γιαυτό μην περιμένεις άλλο.

Πλημμύρισε τον ωκεανό των αισθήσεων σου.

Με τόση ένταση.

Να γίνει η ένωση.

Στο τώρα.

Γιατί το αύριο μπορεί να μην υπάρχει.

Αφέσου.

Στην σιωπηλή καρδιά της ποίησης μου...

Στην υπέρβαση αυτού του πάθους που γεννήθηκε από μας...

Νυχτερινός Έρωσ

Με ομορφιά νυχτιάτικη καλύπτω την μορφή μου.

Ερωμένη ποίηση.

Λουσμένη μ'άστρα ολάνθιστα,

Στον δρόμο της αγάπης...

Τι θωρείς λοιπόν στο φως μου;

Κυλάει στις φλέβες μας το αίμα.

Κοιτάζω να μαντέψω το σκοτάδι σου.

Αυτό μου δίνει δύναμη.

Αόρατη φλόγα στους ίσκιους σου, έρωτα...

Κλείνω τα μάτια να σε βλέπω.

Ανάσα στην ανάσα.

Σώμα στο σώμα.

Την μνήμη της νύχτας να θαμπώνεις απάνω μου.

Μην αργείς.

Σε περιμένω στους ίσκιους της ηδονής.

Εκεί που η γοητεία έχει άλλη πέραση.

Ωδή

Δεν είναι η αυγή που ενώνει τους ανθρώπους...
Τα μυστικά του έρωτα δεν χωράνε στον ήλιο...
Δυνατή η φωνή...
Ζωγραφίζω στον ουρανό τον πόθο μου...
Αγγίζω την θάλασσα.
Το απαλό της χάδι μου γνέφει χιλιάδες φιλιά...
Αισθησιασμός απόκρημνος το βλέμμα σου...
Έχω αφεθεί πια...
Είναι μάταιη η προσμονή της ηδονής.
Ήσουν άνεμος και έγινες μοίρα...
Σε ψηλαφίζω.
Διαπερνάς το σώμα μου...
Αγναντεύω τις στιγμές που δεν μπορώ να ξεχάσω...
Τραγουδώ πιο δυνατά το όνειρο μου...
Το κυνηγώ...
Μουσκέυει ο έρωτας τα όνειρα μου...
Τα κάνει αγάπη αέναη.
Αυτή με ανάθρεψε.
Τα φτερά μου άνοιξε...
Στον ουρανό με ανέβασε...
Μα δεν μπορώ να ξεφύγω.
Δέσμια του πάθους σου είμαι.
Η καρδιά ανοίγει ακόμα περισσότερο...
Ωσότου να χωρέσει ολάκερα το φως σου...
Για να φτιάξω τον δικό μου ήλιο...
Τον δικό μας ουρανό.
Να μυρίζω για πάντα την θύμησή σου!
Να γίνει μέσα μου ωδή.
Ωδή στο άπειρο.
Ωδή στην άνοιξη.
Ωδή στον Έρωτα.

Το χρονικό του Έρωτα

Απλώνουμε τα χέρια μας στον ήλιο.

Τραγουδάμε την ωδή της αγάπης...

Δεν μας νοιάζει τι θ'αφήσει,

Το ηλιοστάλαχτο φιλί μας μες στον χρόνο και στο τραγούδι...

Φλεγόμενο στόμα.

Δυνατή η φωτιά.

Τα μάτια σου στο φως πορφύρα.

Σπάει ο κεραυνός την δίνη μας.

Αφήνει την σκιά της νύχτας.

Στης εικόνας σου το βάθος.

Λάγνο καρδιοχτύπημα η φωνή σου, αγάπη.

Αλλάζεις χρώματα.

Άνεμος αιθέριος.

Διαπερνάς τα σύμπαντα.

Αγγίζεις την σιωπή μου.

Υπέρβαση ο έρωτας.

Με τόσο βάθος.

Η απόσταση κι ο χρόνος δεν έχουν πέραση...

Λιώνουν το άπειρο στην κάθε μας στιγμή.

Μην λησμονήσεις ποτέ τις λέξεις ετούτες...

Χαράζονται στα χαρτιά της έκστασης για πάντα οι έρωτες...

Γίνονται θύμηση αέναη.

Απόκρυφα

Κρύβονται πίσω από τα χείλη σου οι λέξεις...

Ολόγυμνη του έρωτα οι λέξεις...

Φανερώνουν θωπεία.

Χιλιάδες φιλιά στα μάτια.

Ολάκερη σου δίνομαι.

Μα δεν μιλώ.

Σιωπή απόκρυφη το πάθος.

Τυλιγμένη ηδονή το όνειρο μαζί σου...

Αδύνατη αδικία.

Ανυπότακτη.

Με λάμπεις, χωρίς να μιλώ.

Ευκίνητη η αγάπη.

Κυλάει αδιάκοπα στις φλέβες σα πυρωμένος πόθος...

Βράζει στο σώμα μου.

Μα δεν εκρήγνυται.

Μην φύγεις ποτέ...

Αντάμωσε μαζί μου.

Σαν της αυγής την φλόγα.

Να γνέφεις για πάντα το χάδι σου στο σώμα της δικής μου σιωπής...

Έρωσ στο Σεληνόφωσ

Η Σελήνη με ραντίζει με δρόσο.

Ευφραίνει αστέρια στα σωθικά μου ο έρωτας...

Εσένα προσμένοντας.

Γεμίζω με κρίνους λευκούς

Να γίνω άνοιξη στην αγκαλιά της δική σου λατρείας...

Ασημένια αυγή.

Φεγγάρι ολάνθιστο,

Να στάζω ασημένια ωδή.

Να είμαι στην θάλασσα μαζί σου μονάχα.

Φεγγαρόλουστη στο χορό σου...

Με ξαστρισμένη μαγεία στο χάδι σου...

Να ακούω το τραγούδι του ουρανού που μας σκεπάζει.

Να σε γεύομαι,

Με άρωμα λήθης,

Στο σεληνόφωσ του έρωτα, να δοθούμε για πάντα!

Απόκρημνος Έρωσ

Κοιτώ τα μεγάλα παράθυρα

Τα φωτισμένα ρόδα.

Σκιρτά η καρδιά μου...

Ταλαντεύεται στ' άνθος της νύχτας.

Σαν πείνα, σα δίψα, σαν έρωτας...

Τεντώνω απ' το πάθος.

Στάλα- στάλα το αίμα.

Ποτίζω τριαντάφυλλα στο στόμα σου...

Θερίζω το σώμα.

Φλογισμένο κορμί η ψυχή μας.

Ανατριχιάζει η αφή σου.

Καρφώνεις με την ποίηση του έρωτα σου την καρδιά μου!

Βροχή η ηδονή.

Στολίζεις λουλουδια, αγάπη...

Γδύνομαι μπροστά σου σαν ποίηση,

Στο σκονισμένο δωμάτιο της μνήμης σου...

Ένα κερί σιγολιώνει.

Αγκάλιασε με.

Σβήσε το φως.

Να μαρμαρώσουμε για πάντα τον έρωτα...

Σαν να μην υπάρχει αύριο στο τώρα!

Το κάτοπτρο του Έρωτα

Γδύνομαι στον καθρέφτη της ποίησης.

Με της ηδονής το βλέμμα.

Ολόγυμνη του έρωτα οι λέξεις μου...

Ολάκερη σου δίνομαι σα φλόγα στην καρδιά σου!

Λιώνει τόσο πάθος μέσα μου.

Δεν ημερεύει.

Σα στεναγμός κυλάει...

Δεν αντέχω στην γύμνια σου, έρωτα...

Έλα κοντά μου.

Να γίνουμε ήλιος.

Πορφύρα στο όνειρο.

Να γίνουμε ένα.

Χωρίς διασταγμό.

Με λαχτάρα άσβεστη...

Ψιθύρισε μου!

Ψιθύρισε μου σιωπηλά τα μυστικά σου...

Τα μυστικά της πλάνης μας.

Μιας παραίσθησης που ποτέ δεν τελειώνει.

Μόνο υπάρχει.

Στον καθρέφτη της ποίησης...

Κραυγή Έρωτα

Πλάθω άνθη αγάπης.

Ρόδινες ώρες.

Λούζομαι στον ήλιο.

Ζέστη χρυσή μεσημβρία.

Σταθμός του απείρου η καρδιά μας.

Δεν υπάρχει το αύριο...

Αστράφτει ο κόσμος γύρω μας...

Στενάζει η πλάση από την κραυγή του έρωτα...

Δεν μας ακούει.

Ανθίζει ολόγυρα.

Σε πεινάει και διψάει για πάντα...

Ανέλεγκτο πάθος η σκέψη σου...

Μοιάζει με χάνι στα χείλη των άστρων.

Αγαπώ δεν μ'ακούς;

Σε ψάχνω παντού, σε κάθε στιγμή...

Είσαι παντού σε κάθε ουρανό που κοιτάζω...

Μας βλέπω μαζί.

Ενωμένους στην θάλασσα.

Με ανοικτές τις πληγές του έρωτα που ζήσαμε...

Σκέψεις ηδονής

Το χέρι μας παντοδύναμο
απ'την ορμή της αγάπης.
Στη φούχτα της χωράει ο κόσμος μας...
Εκεί που σφραγίζει αιώνια σιγή το φιλί μας.
Γλυκαίνει ο χρόνος.
Γίνεται πέρασμα.
Ζωή ολάκερη η αγάπη μας...
Μοιάζει στην ποίηση.
Είναι σα φως ανάμεσα μας...
Γυρεύει την ορμή μας!
Μας συντροφεύει ρυθμικά σε κάθε στιγμή μας.
Μοιάζει με έαρ.
Τόσο βαθύ.
Τόσο απόκοσμο.
Μυρίζει ανθούς σπαρμένους...
Στο χώμα του δικού μας έρωτα.
Που τον λένε ακτίνα...
Που πάντα θα υπάρχει...
Κι ας μην ειπώθηκε!

Κρατώ βαθιά

Τι εστί πάθος;

Δίψα.

Αμάρτημα ο έρωτας.

Σφίγγει βαθιά στο βάθος του την πλάνη.

Πόνος βαρύς.

Αγέρας γίνεται.

Σα στάχτη μοιάζει ανώφελη...

Οδύνη ο πειρασμός.

Μα δεν ζυγιάζει...

Φεύγει...

Έρχεται πάλι...

Περπατά τόσο σιωπηλά...

Κοιμάται στα μάτια των ανθρώπων...

Φλογίζει την καρδιά τους...

Μέχρι εκεί.

Στη φλόγα μένει.

Καίει ωσότου να φύγει απρόσμενα...

Πάντα αφήνει την πληγή του.

Καρφωμένη στην μνήμη του ανέφικτου...

Στο σ'αγαπώ που δεν ποτέ δεν θα σβήσει!

Αγάπη

Ανεμίζει αγέρωχα.

Μοιάζει χρυσαλλίδα...

Ποτέ δεν υποκύπτει...

Φέρνει τον ήλιο στο κάδρο του ουρανού μας...

Εκείνου του ουρανού που γεμίζει άσβεστα με πάθος!

Δεν χωράει ανάμεσα μας.

Τόσο φως δεν χωράει στην πλάση...

Μυρίζει άνοιξη.

Μου θυμίζει εκείνη την άνοιξη που ένιωσα όταν αγάπησα για πρώτη φορά...

Αέρινη.

Απόκοσμη.

Γλυκιά θύμηση που δεν τελειώνει.

Την αγγίζουμε και μένει στην καρδιά μας.

Σαν αστέρι καρφωμένο στο πέπλο της νύχτας...

Για πάντα εκεί...

Ακλόνητη.

Αέναη.

Μυστικό

Ο έρωτας είναι ο μυστικός μας ήχος.

Αγγίζει και σωπαίνει.

Άνομο πάθος.

Κρυφό.

Λουλούδι σιωπηλό φυτρώνει στην ειρική της θύμησης.

Ποτέ δεν πεθαίνει.

Πάντα θα υπάρχει.

Γλυκός χωρίς αντάλλαγμα.

Βαδίζει ανάμεσα μας.

Καταδικασμένος.

Δεν υπάρχει πέραση.

Μόνο απόλαυση κρυφή.

Συστέλλεται αδιάκοπα.

Διαστέλλεται αδιάκοπα.

Βουβή σιγή ο ήχος του.

Λέξεις που δεν θα ειπωθούν ποτέ...

Αγγίγματα που δεν θα ξεχαστούν ποτέ...

Θάνατος είσαι.

Με μια φλόγα στα μάτια.

Κρύβεις στα χέρια σου τις ενοχές του δίκιου...

Ποτέ δεν φοβάσαι.

Γεννιέσαι για να υπάρχουν.

Γεννιέσαι για να αλλάξεις.

Τα μυστικά του έρωτα ποτέ κανείς δεν θα τα μάθει...

Βέλος

Μαχαιρώνεις γλυκά την καρδιά.

Σκορπάς τον έρωτα σα βέλος.

Χαρμολύπη το πέρασμα.

Οι λέξεις σου πυρώνουν...

Αίμα στάζει μέσα μας.

Ακούς;

Την σιωπηλή καρδιά που πάλλεται.

Πάλλεται και νιώθει.

Όσα δεν μπορεί να πει.

Κλαίει κρυφά την θύμηση σου, Έρωτα.

Δεν λυγίζει.

Παλεύει με τον χρόνο.

Έπεσε πάνω μας χωρίς να λογιστεί.

Ποτέ δεν φοβάται.

Σα βέλος που καρφώνει βαθιά στην σάρκα μοιάζει.

Πόνος κι ηδονή μαζί.

Που ποτέ δεν ξεχνιέται.

Μένει χαραγμένη ποίηση, στους ίσκιους του ονείρου που πάντα θα υπάρχει...

Χάραξε

Ρόδα μισάνοιχτα.

Φιλιά στον μάγουλο του ηλίου...

Ονείρου ηδονή στον κόρφο του ουρανού...

Μενάδα προσευχή.

Γιορτή στου πόθου σου την άβυσσο.

Μερτικό, ποτέ δεν θέλησα μισό.

Μήλο σάπιο κι αδειανό.

Φιδοπουκάμισο.

Βλέφαρα κλειστά.

Αφρός της θάλασσας με πύρινα φτερά,

Μοιάζει σαν έρωτας.

Που έχει σάρκα και οστά.

Πηγάζει αδιάκοπα.

Σμιλεύει σώμα μέσα μας.

Γλυπτό ολάνθιστο.

Έρημο.

Που πάντα θα υπάρχει;

Φως

Μοιάζεις με φως.

Είσαι το φως.

Δεν είσαι το σκοτάδι.

Πονάς;

Αγγίζεις;

Μελωδίες σφριγηλές ροδίζουν μέσα σου.

Σκορπίζεις ανθούς πολύφυλλους.

Μοιάζεις με χαρά.

Σαν αγάπη που αναβλύζει στο συντριβάνι του χρόνου.

Σα παιδί που γελά χωρίς να γνωρίζει τον τρόπο.

Γλυκό φως.

Ιλαρό στο μέτωπο της αυγής.

Σ'αγαπώ.

Τόσο βαθιά.

Τόσο απλά.

Τόσο αγέρωχα.

Για εσένα Ποίηση

Λιώνω το πάθος μου στις λέξεις...
Εκείνες τις λέξεις της ποίησης.
Εκεί που μονάχα ανταμώνουν και σμίγουν οι καρδιές μας!
Η απόσταση εκεί δεν έχει πέραση...
Μήτε η γοητεία...
Ηδονή γίνεται το όνειρο...
Κάθε στιγμή ένας αιώνας...
Κάθε λέξη ένα φιλί...
Κάθε συμβουλή μια αγκαλιά...
Ήρθα στον δρόμο σου να γίνω φωτιά...
Σου μοίρασα το φως μου...
Σου μοίρασα το κάλλος μου...
Ήσουν άνεμος για μένα που έγινες μοίρα...
Βρήκα κι άλλη δίψα στα χέρια σου...
Έναν βράχο να μπορώ να ακουμπώ το σώμα μου...
Την δύναμη να μπορώ να πετάξω ακόμα περισσότερο...
Να μπορώ να αφουγκράζομαι τις μελωδίες του ήλιου!
Να μπορώ να σκορπίσω το πάθος μου σε ολάκερο τον κόσμο...
Κυλάει ο χρόνος ξέγνοιαστα, μαζί σου...
Ερωμένη απόρθητη η φλόγα μας...
Μας ένωσε!...
Ανεκπλήρωτα όμως...
Θα κρατήσω για πάντα τον έρωτα και τα φτερά που μου έδωσες
απλόχερα...
Μονάχα για να' μαι χαραγμένη αγαπημένη στην καρδιά σου...
Μονάχα για να' μαι μοναδική στην καρδιά της ποίησης που μου'
δώσες...
Με τον δικό μου κόσμο!
Με την δική μου αύρα!
Με την δική μου ύπαρξη!
Να σου θυμίζω πάντα τα όσα νιώσαμε...
Σ' ευχαριστώ απέραντα, με όλο μου το βάθος...
Στην καρδιά της καρδιάς μου θα βρίσκεσαι για πάντα...
Και στην θύμηση του νου μου...
Άραγε εγώ τι μπόρεσα να γίνω για εσένα;...
Ποια είμαι;
Τι ξύπνησα στο μέσα σου;...

Σε τούτα τα χρόνια που κυλάνε;...

Νοσταλγία

Δεν χωράει η πίκρα μέσα στο φως...

Το μεθυσμένο φως θα σπάσει τον ίσκιο..

Διάπλατα παράθυρα.

Οι πεταλούδες μαρτυρούν τα μυστικά της άνοιξης...

Μα εσύ λείπεις.

Ένα καμπουριασμένο δέντρο σκύβει στο νερό...

Δυό χέρια σφίγγονται.

Μια σφαίρα σφηνωμένη στην καρδιά σου...

Μια σφαίρα ακόρεστου πόθου...

Μα δεν λιώνει.

Υπερουσία.

Ηδονή.

Ένα κλειδί στρίβει...

Ο άνεμος φυλλορροεί ψιθύρους...

Δεν μένει τίποτα...

Πάναστρα μάτια απομένουν...

Η μνήμη κεντρίζει τις αισθήσεις..

Μυρωδιά βροχής η μοναξιά.

Δεν μπορείς να έρθεις.

Κρατώ τον παλμό.

Κρατώ το άγγιγμα.

Δεν σε εκριζώνω.

Ενθυμούμαι.

Εράω.

Εσύ

Σε ψάχνω πίσω από κάθε δύστροπη απελπισία!
Πίσω από κάθε μαρμαρωμένη παντοτινή μου πίκρα...
Δειλιάζω μπροστά στην αμίλητη ύπαρξη μου!
Και σε ψάχνω σε κάθε παραίσθηση...
Κουράζει ο φόβος, ο θόρυβος, ο θάνατος...
Ψηλαφίζω την επικίνδυνη ψυχή μου και σε ψάχνω!
Σ'αναζητώ παντού σε κάθε γωνιά του επίγειου παραδείσου!
Κι εσύ περπατάς ταπεινά, αθόρυβα, γαλήνια...
Καρφωμένο ουράνιο τόξο σε καταγάλανο ουρανό!
Σε ψάχνω υψώνοντας τα χέρια στ' αστέρια...
Διάχυτο φως από δροσερή φωτιά...
Γεμίζεις ελπίδες το στήθος των ονείρων μου!
Σε ψάχνω! κλαίγοντας γοερά στις σκοτεινές πτυχές του αδιέξοδου
εαυτού μου!
Τρομάζω, λυγίζω όμως σε ψάχνω...
Μα μου ξεφεύγεις!
Φεύγεις, χάνεσαι...
Σε ψάχνω στις στάχτες της ψυχής μου, στο ερείπιο που κρύβω
μέσα μου!
Σε ψάχνω μη μ' αφήσεις χωρίς αναπνοή!
Μελωδικό τραγούδι της φύσης...
Σε ψάχνω! Ανθισμένο μου μέλλον!
Άγγιξε με! Ρίξε πάνω μου το κάλυμμα της λήθης...
και άσε με να ξεπηδήσω από τον τροχό της μοίρας μου!
Σε ψάχνω! Αγκάλιασε την ετοιμόρροπη ζωή μου..
Σώσε με, απ'το σκληρό χειμώνα!
Σε ψάχνω! άσε με να σε πλησιάσω!
Να σου δώσω μορφή, να σου μιλήσω μόνο για ένα λεπτό, χωρίς
κανέναν ήχο!
Κι εσύ να μ'ακούσεις στη σιωπή...
να με κατανοήσεις, να με φροντίσεις! Σε ψάχνω!
Όλη μου τη ζωή σε ψάχνω!
Θα έρθεις;

Έρωσ

Απ'τα παράθυρα γλιστράει ο ουρανός ανάμεσα μας...
Για πότε θα ράβουμε την ανοικτή πληγή του ήλιου; Μα αναβλύζει
σπόρους λουλουδιών...
Δεν έχεις έρθει ακόμη...
Ακούς;
Ακούς, το κάλεσμα της Δύσης;
Με ένα άρωμα υπομονής και ευγένειας, θωρώ τη θάλασσα...
Μια ιαχή σκιάς βαθιά μέσα της...
Το νερό είναι παγωμένο...
Δεν βλέπεις; Οι κύκνοι κρυνούν, ένας κρίνος νυστάζει...
Όχι θωπεία, όχι όνειρο.
Η ζέστη της περίπτουξής σου, θα με ντύσει στον ήλιο...
Βυθίζονται τ'άστρα στους βυθούς των ματιών σου...
Ένα άστρο έπεσε.
Είδες;
Σιωπή.
Κλείσε τα μάτια.
Ακούς;
Ακούς την ανάσα της θάλασσας;
Οι σταγόνες της θερινής βροχής, ανάβουν μέσα στη ζέστη της
αγάπης...
Ο ίσκιος σου δεμένος μες στο φως...
Ένα μειδίαμα της Άνοιξης προσμένω...
Στα χέρια μου κρατώ μια μαργαρίτα...
Μια ήρεμη ανάμνηση του πότε.
Ως πότε;
Η ίδια ερώτηση.
Ούριος άνεμος πνέει ανάμεσα στα ταξίδια που θα κάνουμε...
Είναι μεγάλος αυτός ο άνεμος.
Λιώνω την καρδιά, μια χρυσαλλίδα φως στις σελίδες των βιβλίων...
Αγγίζω.
Ένας παλμός ανθεί. Αισθάνεσαι; Αποκοιμιέμαι.
Που είσαι;
Κλείσε τα παράθυρα. Μ'ακούς;
Ο ήλιος θα είναι πάντα αένας.

Τα μάτια

Βρήκα τα μάτια σου...

Ένα ζευγάρι όμορφα μάτια...

Μεγάλα...

Χαμένα στο βλέμμα μου...

Βρήκα θάλασσες.

Ορίζοντες.

Ταξίδια.

Ένα αιώνιο αγαπώ...

Μιλούν για μένα.

Με ρωτάς

Τι είναι η ποίηση;

Δυο νύχτες που σμίγουν σε ένα βλέμμα...

Ήσουν το φως...

Αγγίζεις την σιωπή μου, δίχως αύριο...

Δεν ραγίζεις...

Ραγίζεις...

Ένα ανθρώπινο δάκρυ...

Μιαν ύλη...

Ένα άστρο τρίζει απάνω στον νωπό ουρανό...

Θέλει λέει να πέσει.

Μέσα στην καρδιά μας...

Ερωτικό

Έρωτας.

Λέξη πυκνή.

Οσμίζει νυχτολούλουδα...

Πλατιάζει μέσα σου...

Στενεύει όμως....

Υπάρχεις.

Σε αναπνέω

Ηδονή

Αιώνια αρχή.

Τρέφεται ο κόσμος μέσα μια στιγμή... Ρυθμίζει ο σφυγμός.

Περισσεύει το φεγγάρι...

Αφού λείπεις...

Εγώ είμαι για σένα...

Εδώ ανέγγιχτη.

Νοτισμένη από τον ήλιο...

Κουρασμένη από το φως...

Ανάρρη.

Χωρίς χρωμα, χωρίς πνοή...

Θα ανταμώσουμε κάποτε...

Στους ίσκιους της νύχτας...

Αναμνήσεις Έρωτα

Χθες.

Κάθε μέρα.

Είναι η καρδιά μου λεύτερη.

Πλατιάζει διαρκώς.

Όπως ένα λουλούδι που τινάζει.

Είδες τελικά.

Κάθε φορά μια άνοιξη φαντάζει δύσκολη στο θέρος.

Απλώνεται ως τον ύπνο σου.

Αναπνέεις τριαντάφυλλα.

Τα γεύομαι.

Δεν νιώθεις σφυγμό στο χέρι σου.

Σαν κρατάς το σώμα αυτό.

Δεν νιώθεις.

Χάνεσαι.

Τραγουδάμε ξέγνοιαστα.

Πάντα στο φως.

Πάντα στη σκιά.

Με φυσάς, κι αναπνέω.

Με ποτίζεις, και γεννιέμαι.

Ένα άγαλμα φαντάζω.

Και εσύ η σκιά μου.

Μια ανάμνηση είναι όλα.

Πάρε λοιπόν την μνήμη και κάνε την θύμηση.

Χαραγμένη μέσα σου.

Γιατί έτσι είναι η ζωή, μια θύμηση αέναη...

Φλόγα και Άνεμος

Δεσπόζω το φως.

Μετέωρη.

Έχω κλείσει τα μάτια μου.

Καίω την φλόγα.

Καίω τον άνεμο.

Ανάσα φλογίζει το πάθος.

Εσύ η φλόγα.

Εγώ ο άνεμος.

Σε αφουγκράζομαι.

Δεν γητεύεται η μετάνοια.

Κοίτα δακρύζω.

Στα διάφανα χέρια μου.

Δεν επιθυμώ πλέον.

Κατέχω.

Δεν υπάρχει προσμονή.

Δεν υπάρχει όνειρο.

Διαλύεται το όνειρο.

Φθείρεται η φθορά.

Γιατί;

Ήταν που ήρθες εσύ...

Γράμμα από τον Έρωτα

Θέλω να σου στείλω ένα μπουκέτο ήλιο, από εκείνον που δεν σβήνει ποτέ.

Είδα ένα όνειρο σήμερα.

Ήμουν μαζί σου, πλάι στην θάλασσα.

Ο ήλιος έλιωσε μέσα της.

Γελούσες γνέφοντας τις φλέβες της καρδιάς μου.

Ηλεκτρισμένο άγγιγμα.

Με κοιτάζεις.

Με τραγουδούσες με το όνομα μου, αυτή την φορά.

Κανένας δεν το ξεύρει.

Μονάχα εσύ.

Μια πεταλούδα φτερώνει πάνω μου.

Δεν έχει λογική η απόσταση.

Δεν θέλω να ξυπνήσω.

Η απουσία μυρίζει βροχή.

Θέλω την μαγεία του ύπνου μαζί σου.

Ο έρωτας, αγάπη μου, μου άρπαξε την ψυχή.

Την τίναξε.

Σαν τον άνεμο είναι.

Δεν λυγάει.

Δεν θέλω να'ναι σιωπή.

Όταν σε βλέπω, μου κλείνει το στόμα, ο πόθος.

Στο γράφω.

Βουβά και μυστήρια.

Στα χαρτιά της έκστασης.

Σε περιμένω να ανταμώσουμε...

Χαρμόσυνη Ωδή

Να γελάσεις απ' τα βάθη των χρυσών σου ματιών.

Είμαστε μες στο δικό μας κόσμο.

Ένας Άγγελος αστράφτει.

Στον καθρέφτη η ομορφιά του.

Ένα ασημένιο σύννεφο δροσίζει την θάλασσα.

Η καρδιά μου απόκρυφα γελάει.

Γέλιο του έρωτα θυμίζει.

Ότι αγαπώ έρχεται.

Πήρε η μέρα του δρόμο του δάσους,

Με τα μαλλιά χτενισμένα στον ήλιο.

Μια μεγάλη αστραπή υπενθυμίζει την δύναμη.

Ίδιος ο ουρανός.

Να κοιτά.

Ανέπνευσε.

Τώρα αρμονία.

Ηδονή.

Αιώνιος ύπνος.

Στην χαρά της ύπαρξης.

Κάλεσμα στον Έρωτα

Θέλω να σε φωνάξω με το όνομα σου, αγάπη μου.

Με όλο μου το σθένος.

Φιλιέσαι με τον ήλιο.

Να ανασάνουν όλες οι τριανταφυλλιές του κόσμου...

Να τα μάθει κι η Άνοιξη...

Να προφτάσει νωρίτερα...

Να ακούσει ο κόσμος...

Να σημάνει το φως.

Να σε φωνάξω όσο πιο δυνατά μπορώ...

Ωστόσο κανένα όνειρο να κοιμάται στον κόσμο...

Να το ακούσει και ο θάνατος, να μην σε σκιάσει ποτέ του, φως μου...

Ψίθυροι Αγάπης

Κοιμήσου.

Φυλάω τον ύπνο σου.

Τα όνειρα ακροβατούν.

Δεν βυθίζονται πλέον.

Μέσα στην ζέση της νιότης κοιμούνται τα πουλιά.

Τα άστρα ανοίγονται διάπλατα.

Κυλάει από μέσα τους ασήμι.

Θα περιμένω να ξυπνήσεις.

Να σου ψιθυρίζω μυστικά τον ύμνο της αγάπης.

Να δω να βγαίνουν από μέσα σου φτερούγες, που να αγκαλιάζουν
την καρδιά μου.

Θα περιμένω εδώ.

Ακριβώς εδώ.

Στην δική μας θάλασσα.

Στο σ'αγαπώ που πάντα θα υπάρχει.

Έκσταση

Κύηση.

Το μυστικό της;

Μια μήτρα.

Η μήτρα της δύναμης.

Τεντωμένο προς τη σιωπή το αύριο.

Βλέπεις το μαύρο.

Η καρδιά πάλλεται.

Έπειτα το φως.

Η αρχή της ύπαρξης.

Νιώθω την θωπεία σου.

Την μυρωδιά σου.

Με αγγίζει το χέρι ενός δεύτερου θεού...

Σκλάβος σου

Μέθη, έκσταση...

Αρχαία γοητεία...

Ένας χορός αισθήσεων...

Τόσο ανάερος...

Πορφύρα κόκκινη η ηδονή της ελευθερίας...

Η ομορφιά εδώ δεν έχει πέραση!

Κάθε κρίνο γίνεται χρυσάφι...

Σκλαβώνεσαι στην ορμή της θέλησης...

Υφαίνεις το μετάξι της ζωής που σου 'δωσαν...!

Γνέφεις τον ήλιο...

Κι ας είσαι ανδράποδο!...

Γίνεσαι πνοή για την ζωή σου...

Σμιλεύεις Έρωτα και ανοχή ταυτόχρονα...

Αγαπάς χωρίς να ονειρεύεσαι...

Αναζητείς τον εαυτό σου...

Τον βρίσκεις σε εκείνον που υποτάσσεσαι χωρίς φραγμό...

Υδωρ η ελπίδα...

Διάφορο δεν έχει...

Την προσμένεις ολάκερα...

Με ένα ευχαριστώ στα χείλη...

Για κάθε στιγμή!

Για κάθε ανάσα..!

Αγαπώντας με όλο σου το είναι...

Θυσία στη νιότη...

Στο πέρασμα των ρόδων του Έρωτα...

Μονοπάτι Αγάπης

Αυτή η ποίηση...

αυτή η άνοιξη...

αυτός ο έρωτας...

αυτή είναι η μοίρα που μ'ομορφαίνει...

αυτή είναι η φλόγα στην καρδιά μου...

Όλα είναι έρωτας κι αγάπης πόθος...

Πόσο γλυκιά η ηδονή και η μέθη του έρωτα...

Έτσι δεν είναι;

Αφέσου λοιπόν.

Σ τις πλάνεψες αχτίδες της καρδιάς μου...

Μην διστάσεις.

Περπάτα.

Στο μονοπάτι που εμείς χαράξαμε στον ήλιο...

Κύματος καρδιά

Η καρδιά μας είναι ένα κύμα που δεν σπάει στην ακρογιαλιά.
Ποιος μαντεύει την θάλασσα, από όπου βγαίνει η καρδιά μας;
Η καρδιά μας είναι ένα κύμα μυστικό, χωρίς αφρό...
Σκαλίζει πάνω μας τα ανάγλυφα του πόθου και τις μυρωδιές του
αιώνιου μας έρωτα...
Μουσκεμένα όνειρα γεμάτα αγάπη.
Αναβλύζει σιωπή.
Αρμενίζει αιώνια.
Με κατάρτι την μνήμη.
Γλαυκή ηδονή.
Ουράνιο τόξο καρφωμένο απάνω μας...
Μυθική ομορφιά.
Στην καρδιά σου.
Στην καρδιά μου.
Σε όσα γεμίζει ο έρωτας την νιότη...

Για πάντα

Ο έρωτας με την παλάμη του σου κρύβει όλο τον κόσμο.

Μένει το φως μονάχα...

Σκορπώ τα άνθη του έρωτα που γεμίζουν την καρδιά μου...

να νιώσεις μαζί μου την ηδονή της ποίησης...

Μια ομορφιά απόκρυφη, τόσο μαγική στους ίσκιους της νύχτας...

Τόση γοητεία αφυπνίζει το πέρασμα.

Νιώθεις την γένεση.

Σαν φιλί που υπάρχει για πάντα.

Ένωση σωμάτων.

Σμίξιμο αγάπης ο έρωτας.

Δεν υπάρχει αύριο.

Υπάρχει το τώρα.

Το τώρα των στιγμών που πάντα θα υπάρχει για μας...

Πυξίδα του Έρωτα

Η πυξίδα της καρδιάς μου με οδηγεί και πάλι εδώ...
σε αυτήν την θάλασσα που με κάνει να αναπνέω όνειρα
μουσκεμένα από την ηδονή, την αγάπη, τον έρωτα και την ουσία...
Δεν υπάρχει προορισμός.
Μόνο σιωπή.
Σιωπή του έρωτα.
Καλυμμένη με φως και σκοτάδι.
Σαν τα αστέρια που ποτέ δεν θα σβήσουν.
Ενας άνεμος που πάντα θα σπέρνει την φλόγα.
Να με θυμάσαι, του είπα.
Ομορφαίνω στον χρόνο.
Φτερουγίζω αγέρωχα.
Σχήμα αλλάζω.
Πάντα μ'ένα χαμόγελο.
Τόσο μυστικό.
Τόσο βαθύ.
Τόσο αιώνιο.

Έλα κοντά μου

Έλα κοντά μου.

Δεν είμαι φλόγα που πυρώνει.

Με κυνηγάει βοριάς.

Δεν είμαι φωτιά.

Ούτε άνεμος.

Βουβό λιοπύρι σιγολιώνει το φως μου γύρω σου...

Δεν είμαι Ωκεανός.

Τούτους τους δαμάζει ο Τρίτωνας...

Μαγεία σειρήνων κολάζει το μέσα μας...

Δεν είμαι ούτε λιμάνι.

Δεν τάζω απανεμιά.

Ούτε γλυκιά χρυσαυγή.

Εγώ.

Δεν είμαι...

Παρά μια ανάερη ύπαρξη...

Μια πεταλούδα που φτερουγίζει αγέρωχα στον κόρφο του ήλιου σου...

Που ακουμπώ απάνω σου.

Για να ακούω το τραγούδι της αγάπης...

Και αν θέλεις.

Έλα να το ακούσουμε μαζί.

Κι αν κύλισε η ζωή μου εδώ

Κι αν κύλισε η ζωή μου ως εδώ

Με τις χαρακιές του ήλιου πάνω μου

Με την όψη μου γερμένη προς την θάλασσα...

Ήταν που ο άνεμος θέλησε να μου μάθει πως να αναπνέω.

Να αναπνέω τον έρωτα μονάχη...

Κι αν κύλισε η ζωή μου ως εδώ

Μαζί με τα μουσκεμένα όνειρα μου...

Στο πλοίο της ζωής

Ήταν που αναζητούσα με την πυξίδα της καρδιάς

Αυτόν εδώ τον κόσμο που φτιάξαμε.

Κι αν κύλισε η ζωή μου ως εδώ

Εκεί που χάνεται ο ήλιος.

Στην πορφυρή αγκαλιά της Δύσης

Ήταν γιατί σ' αντίκρυσσα εμπρός μου

Κι αν κύλισε η ζωή μου ως εδώ

Ήταν γιατί σε γνώρισα, προτού ιδωθούμε...

Αγαπημένε σύντροφε

Παίρνεις την φλόγα και πλάθεις όραμα.

Με της καρδιάς την φλόγα.

Ανοίγεις διάπλατα παράθυρα,

ανοικτές πληγές να διαφεντεύει ο ήλιος μέσα μου...

Σμιλεύεις με έρωτα ως την στερνή πνοή σου, τις πιο όμορφες

στιγμές της έμπνευσης...

Γιομίζεις τα όνειρα με άνεμο, ωστόσο φθάνουν στην θάλασσα

σαν ηλιοστάλαχτα φιλιά στον ουρανό...

Άγεις φως και ποίηση σα κάλλος στην ψυχή μου...

Σκορπίζεις στη γη της ομορφιάς, σαν χρυσαλλίδα ολάνθιστη!

Δροσιά σπέρνεις μέσα μου σαν ωδή για αναζήτηση...

Λαχταρώντας να δω τα άστρα να αγναντεύουν στο πέλαγος που

άνοιξες...

Σκάβεις βαθειά μέσα μου...

Κι ονειρεύτηκα ταξίδια.

Μου δίνεις απλότητα και βάθος στην καρδιά και στο μυαλό

μου...

Να μπορώ να δω το αύριο.

Αγαπημένε σύντροφε.

Είσαι λιμάνι και αγκαλιά μαζί.

Ανθισμένη αγκαλιά κι έρωτας...

Έρωτας και άφεση μαζί σου στην τέχνη και την ποίηση...

Σ'ευχαριστώ.

Αγαπημένε σύντροφε...

Όσο νιώθεις

Κι αν δεν μπορείς να νιώσεις την αγάπη

Όπως την θέλεις,

Προσπάθησε όσο νιώθεις και μπορείς μονάχα αυτό:

Μην περιμένεις.

Μες στην πολλή ηδονή της προσμονής.

Μες στα ξεχασμένα βλέμματα κι αγγίγματα.

Μην περιμένεις βλέποντας την,

Αναπολώντας συχνά κι καρτερώντας την

Σ των ερώτων και των παθών,

Την καθημερινή ανυπομονησία,

Ως που να γίνει σα μια θύμηση αξέχαστη.

Πανσέληνος

Μια νύχτα τέτοια, αγάπησα πιο πολύ το σκοτάδι.

Το δυνατό φεγγάρι του έρωτα.

Λάμπει περισσότερο εδώ.

Αναδύονται κρυφά τα άστρα του αέναου έρωτα.

Ανοίγει το φως κι αρχίζει να καίει στο λυκόφως των στιγμών...

Χύνει ψιθυριστά τις ακτίνες του,

Σα δάκρυα στιγμής.

Στην άκρη μιας ακτής.

Που το κύμα ποτέ δεν θα σβήσει αυτό που χαράξαμε...

Αγέρας

Αγέρας φυσά δυνατός.

Οσμή γαλάζιου αρώματος.

Ιώδες.

Αναπνοή δεν υπάρχει.

Ακούγεται η κραυγή του έρωτα...

Ανήμερο θεριό στο ακούσιο σκοτάδι.

Μοναχός πορεύεται.

Κρύβεται στην σπηλιά του ανέναου φόβου...

Φωνάζει άηχα το όνομα σου...

Υδάτινη ευχή με αναστάσιμο έρωτα.

Σωπαίνω.

Σωπαίνω μέσα μου την ομορφιά του κόσμου.

Μεθυσμένα τραγούδια.

Βάσανο βαθύ ο έρωτας.

Πονεί όπου κι αν αγγίζεις.

Ματώνουν οι λέξεις για να ανθίσει...

Αιώνιος χορός.

Με κεραυνούς ερωτοφόρους.

Ηλεκτρισμένη αίσθηση ανέφικτη...

Νυχτερινός Ήλιος

Αποχρώσεις απόκοσμες γνέφεις.

Καρφωμένη ανεξίτηλη η νοσταλγία.

Βαθιά.

Στο χρόνο της σιωπής.

Οι λέξεις μιλούν την σιωπή του έρωτα.

Ανθισμένα πρωινά νυχτερινά.

Με απέραντο φως που στολίζει το πάθος μας...

Έχει το χρωμα των άστρων ο έρωτας...

Μυστικός μπλε ουρανός.

Με χιλιάδες ηλιοκαμένες βάρκες στον ορίζοντα...

Θάλασσα Έρωτος

Ανταμώσαμε.

Στη θάλασσα του έρωτα που ήρθε αναπάντεχα...

Τόσο απρόσμενα.

Δεν ανταλλάσσεται ο πόνος του.

Ήρθες με εικόνα βροχής.

Με κάλεσες κοντά σου τόσο βαθιά,

Που χάθηκα στο μέσα σου...

Έχεις βαθιά μια πληγή που γεννήθηκε τώρα...

Την κρύβεις.

Πάρε τον πόνο της φυγής,

Κι άφησε την αγάπη σου να ξεχειλίζει,

Σ το χαροποιό χαρτί σου όσα δεν μπόρεσες να πεις.

Σε αυτή την θάλασσα του έρωτα, που πάντα θα υπάρχει..

Έστω κι ανώφελα.

Στο βυθό της αγκαλιάς

Γνέφει ο βυθός σου έρωτα πλασμένο.

Υδάτινη μήτρα του κόσμου.

Συναρπάζει μαγικά το βλέμμα μας...

Βυθίζομαι στο άγνωστο της...

Δεν έμεινα στην άκρη του γυαλού

Γιατί ποτέ δεν την φοβήθηκα.

Κολυμπώ βαθειά.

Την μοιράζομαι μαζί σου.

Καπετάνισσα με τους ανέμους φίλη γίνομαι.

Βυθίζομαι στον πάτο της ψυχής μου.

Να βρω το φως.

Να γευτώ την αλμύρα της θαλασσινής μου αγάπης.

Να νιώσω αγάπη στον βυθό της υδάτινης αγκαλιάς

που έψαχνα και βρήκα...

Έρωτας Μεσονυκτίου

Ερωμένη.

Εραστής της νύχτας και του πάθους.

Πηγαίνει το φως του φεγγαριού να μας φωτίσει.

Βαθιά μεσάνυχτα.

Νάματα και μέθη.

Με ανοικτά τα φτερά του ονείρου μας.

Πετάει η ψυχή.

Σκλάβα ελεύθερη.

Μυστικός ο κόσμος του απείρου.

Την νύχτα κοιτά αδώρητα.

Πλάνη η μέρα.

Βλέπουμε βαθιά οράματα ανέφικτα.

Ακούμε γλυκά το περπάτημα των άστρων.

Σαν κύμα με άηχη κραυγή.

Μυρίζει αίμα.

Κυλάει για πάντα.

Στο μεσονύκτιο της λάβας.

Μιας λάβας που ζεσταίνει ρομαντικά το φεγγάρι που κρύνει.

Παγωμένη η θάλασσα.

Δική μας όμως.

Τόσο μεγάλη.

Που πάντα θα φέγγει το όνειρο του δικού μας ουρανού...

Έρωτας στον Έρωτα

Σιωπή στη σιωπή,
Έρωτας στον Έρωτα...
αυτά πλέκουν τις ζωές μας,
τόσο τυχαία,
τις ένωσαν μοιραία,
Με τόση σιγή,
σαν μια φλόγα μυστική,
ίσως αμοιβαία που ποτέ δεν θα σβήσει.
Κι ένα φιλί τόσο μεγάλο,
Που πάντα θα θέλει να ανθίζει

Ο Χορός

Μου βάσταξες τις σκαλωσιές του ήλιου –
ώσπου αναλήφθηκα.

Είδα τον κόσμο από το ύψος του εκάστου φωτός.

Είσαι συ, που με βοήθησες ν' ανακαλύψω λοιπόν
πως ο κόσμος γυρίζει έξω απ' τη νύχτα.

Πως ο άνθρωπος είναι ένα σύστημα ήλιου.

Πως όλα τα κύτταρά μου είναι λίμνες που αναδύουν φως.

Κι είσαι συ που με βοήθησες ν' ανακαλύψω πως τ' αστέρια είναι
πεντάγραμμα,

Άκουσα να θροΐζει η ψυχή σου όπως ένας γρύλος το καλοκαίρι.

Τα δάχτυλά σου μ' αγγίξαν σαν ένα φτερό.

Κι όταν χαμογελάς ακούω μιαν άρπα.

Κι όταν σκέφτεσαι ακούω που σκέφτεσαι.

Κι όταν αγαπάς, ακούω.

Κι ακούω το ρόδινο σύννεφο όταν ακουμπάει στη θάλασσα.

Κι όταν τη νύχτα κοιτάζεις τον ουρανό

ακούω τ' αστέρι που πλέει μες στο βλέμμα σου.

Κι είναι αυτό που ακούω πολύ δυνατότερο

απ' αυτό που γράφω κι απ' αυτό που μπορώ να σου πω.

Όλα είναι γραμμένα. Αρκεί να μπορεί να διαβάζει η καρδιά
τα ψηφία του έρωτα. Οι στίχοι είναι αντίλαλοι.

Απόψε τελειώσανε όλες οι λέξεις μου.

Ακούω το ποτάμι ζητώντας να ξεκλέψω τα λόγια του.

Αλλά η γλώσσα του σύμπαντος έχει μια μόνο λέξη.

Όλα λένε: «Αγάπη». Κι όταν γράφω «αγάπη» δεν έχω πια άλλο.

Αλλά εγώ σ' αγαπώ. Και γι' αυτό κομματιάζω

τη λέξη «αγάπη» σε χιλιάδες ρινίσματα

και ζυμώνω τα χρώματα, όχι σα να 'ναι να πω ή να γράψω,

αλλά σα να μαι βασίλισσα στο περιβόλι του παραδείσου...

Είσαι εσύ, που με φύσηξες σαν ένας αγέρας απ' τα ανοιχτά του Θεού.

Το νερό σου περίσσειψε κάτω στις ρίζες μου κι έκαμε
ν' ανοίξει η ψυχή μου σαν μια φωτεινή φυλλωσιά,
κι είμ' εγώ που σου ετοίμασα στέγη.

Κι έκαμα να φυτρώσουνε κάτω στο γύρο αγριολούλουδα,
που κυνηγιούνται σαν φώτα πολύχρωμα όταν χορεύεις
ή όταν ονειρεύεσαι πως χορεύεις και τινάζεσαι ανάλαφρα
σα να ζητάς να πιαστείς απ' το υπέρτατο φως.

Δεν ξέρω τι θα 'πρεπε να σου γράψω, τι να σου πω.

Πρέπει να 'ναι μεγάλος ο κήπος που θα περπατήσουμε

Κι ευτυχώς που είναι ο κόσμος απέραντος και τον έχουμε μαζί
και μπορεί να διαλέξει κανείς ό,τι θέλει.

Θα τυλίξω στα δάχτυλά μου τα νήματα του νερού,

θα ξεδιαλέξω το μετάξι του ήλιου απλώνοντάς τον πάνω σε άνθη
μηλιάς,

Απόψε σε παντρεύω με την αιωνιότητα.

Περνώ το χρυσό δαχτυλίδι της ποίησής μου στο δάχτυλό σου.

Περνώ στα μαλλιά μου ένα στέφανο λεμονιάς

που στάζει χαραυγή και δροσιά, που στάζει αγάπη.

Το 'χω κομμένο από την παιδική αστροφεγγιά της καρδιάς μου.

Ο ουρανός μοναχά το 'χει αγγίζει. Σ' το πρόσφερα σήμερα.

Περπάτησα όλο το Μάη μ' ανοιγμένα τα χέρια μου.

Η ψυχή μου ξεχειλίζει και τη μάζευα

όπως ξεχειλίζει μια κούπα νερό,

όπως ξεχειλίζει το φως σ' έναν κόρφο ξεκούμπωτο.

Δίπλωσα στην παλέτα μου το ουράνιο τόξο,

ανάλυσα της δύσης το βυσσινί μέσα στη φούχτα μου,

να σε φτιάξω να ταιριάζεις με τον Θεό ολάκερος...

Αυτές τις στιγμές

Όλες αυτές τις στιγμές
ξέρεις, έψαχνα να βρω το τριαντάφυλλο
που άλλος κανένας
δεν θα μπορούσε να σου δώσει.
Τι θάλασσες, τι άνεμοι,
Τι βουνά κι έρημοι
Χαράξαν στην καρδιά μου...
Την στύβω τώρα
Σε άγιο δισκοπότηρο.
Εκεί μέσα φύτρωσε ωραίο τριαντάφυλλο.
Καθαρό και διαυγές.
Το βάζω στα μαλλιά μου...
Κάθε πρωί να μου πηγαίνει...
Όπως πάει ο ήλιος στον κόσμο που φτιάξαμε μ' αγάπη κι έρωτα...

*Ποιήματα γεμάτα έρωτα σκορπούν στα μάτια
σου χιλιάδες σκέψεις...*